

Arrest

nr. 301 732 van 19 februari 2024

in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Dieudonné Lefèvrestraat 17
1020 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 21 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. MALANDA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 20 maart 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiverde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van zijn beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Italië een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Volgens zijn verklaringen drie à vier maanden nadat hij de Italiaanse verblijfsdocumenten heeft bekomen, verliet hij het land (NPO, p. 8).

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigen van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigen zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Italië. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zo ondernam hij geen enkel initiatief om huisvesting te vinden (NPO, p. 12). Tevens heeft hij nooit naar taallessen gezocht om aan een job te geraken (NPO, p. 12, 13). Verzoeker verklaarde verder dat er geen sociale voorzieningen zijn in Italië doch op de vraag van de protection officer of hij hiernaar gezocht heeft antwoordde hij uitdrukkelijk met nee (NPO, p. 13). Hij toont echter niet aan dat hij inspanningen geleverd heeft om bijstand op vlak van huisvesting, taallessen en sociale voorzieningen te vragen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigen van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstige van internationale bescherming in Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

5. Verzoeker houdt voor dat hij kampt met psychische problemen ten gevolge van de voorgevallen gebeurtenissen en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel. Hij legt enkele medische attesten voor afgeleverd door een ziekenhuis in Italië waar verzoeker onderzocht en opgenomen zou zijn geweest. Dit document dateert van 19 december 2019. De dokter verklaart dat verzoeker gedragsafwijkingen en psychiatrische agitatie vertoont en dat hij reeds door de psychiater op 23/11/19 in het ziekenhuis van Lampedusa werd onderzocht die een dissociatieve stoornis vaststelde, waarschijnlijk posttraumatisch. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat verzoeker psychische problemen heeft doch wordt er benadrukt dat verzoeker niet aangetoond heeft dat de Italiaanse autoriteiten verzaakt zouden hebben aan hun plicht om verzoeker de nodige ondersteuning te bieden of dat hij geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover hij als begunstige van internationale bescherming in Italië beschikt. Verzoeker gaat uit van de veronderstelling dat hij niet kan rekenen op bijstand van de Italiaanse overheid, doch uit de verklaringen blijkt niet dat hij zich daadwerkelijk in een situatie heeft bevonden waarbij zij geen enkele steun zou hebben gehad. Volgens zijn verklaringen werd hij in Italië vier keer in het ziekenhuis opgenomen voor zijn psychische problemen hetgeen getuigt de bereidheid van de Italiaanse autoriteiten om verzoeker de nodige medische behandeling te verstrekken. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals aan dat zijn gezondheid prioritair was, de reden waarom hij volgens zijn verklaringen Italië diende te verlaten aangezien hij aldaar niet de nodige medische behandeling kon krijgen, maar tegelijkertijd blijkt uit zijn verklaringen dat hij telkens wanneer hij in het ziekenhuis werd opgenomen het uit eigen beweging verliet waardoor hij op straat belandde. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij niet zelf verantwoordelijk was voor het weglopen uit het ziekenhuis omdat het zijn mentale toestand was die hem tot deze daad aanzette is in dit context niet dienstig aangezien hiermee niet wordt aangetoond dat verzoeker niet geholpen werd door de Italiaanse autoriteiten, integendeel met zijn gedrag, hoe betreuwenswaardig ook, stelde hij het personeel van het ziekenhuis niet in de mogelijkheid hem van een adequate medische behandeling te voorzien. Met het louter herhalen van eerder voor het CGVS afgelegde verklaringen, slaagt verzoeker er echter niet in de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. De bijgebrachte landeninformatie doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Tot slot dient opgemerkt dat de voorgelegde medische documenten van 2019 dateren en verzoeker geen recente stavingstukken aanbrengt over zijn actuele medische toestand. Hij verklaarde immers tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zich beter voelde, geen medicatie meer nam en niet langer een dokter nodig te hebben gehad in België (NPO, p. 3-4 en 12).

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij ten gevolge van zijn gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië. Evenmin toont verzoeker aan dat hij in Italië voor zijn medische problemen geen toegang had/zal hebben tot eventuele benodigde medische zorg. Temeer hij over een Italiaanse verblijfsvergunning beschikt geldig tot 15 juni 2026 (AD, stuk 7 CGVS, brief van de Italiaanse

migratiedisneten van 25 augustus 2022). Bij een terugkeer naar Italië kan hij aldus hierop aanspraak maken gelet op zijn beschermingsstatuut aldaar.

Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Italië, dit mogelijks met de hulp van de Italiaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

6. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Italië werd verleend, kan stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

7. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

8. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP legt een aanvullende nota neer met een attest neer om aan te tonen dat ze nog steeds psychologisch opgevolgd wordt. Ze begrijpt het niet: er is geen betwisting omtrent haar identiteit noch over haar afkomst uit Eritrea. Evenmin wordt betwist dat ze in Italië een beschermingsstatus gekregen heeft omwille van haar problemen en psychologische problemen heeft. Ze benadrukt dat ze mentaal zeer kwetsbaar is. In Italië had ze een psychologische neergang, ze was opgenomen en kreeg er insputingen zonder dat ze wist waarom zodat haar psychotische toestand nog achteruit ging. Ze wijst op een rapport van OSAR die deze problemen bevestigt en bandrukt haar nood aan hulp bij haar ernstige psychische problemen. In België staat ze onder voortdurende begeleiding: haar nu terugsturen betekent een risico op slechte behandeling. Ze wijst op haar eerdere aanvullende nota's en haar ernstige communicatieproblemen. Dit alles dient aanleiding te zijn voor bescherming. Ze beseft dat ze een verblijfsstatuut heeft in Italië, maar haar gezondheid is belangrijker, hier wordt ze als mens bekeken en voortgeholpen, bij terugkeer naar Italië dreigt ze met zelfdoding.”

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld

aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Tenslotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet onderzocht worden (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16).

Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers om internationale bescherming ingediend en *in casu* verzoeker een persoon is die reeds internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU lidstaat, moet in deze worden aangestipt het voor de toepassing van artikel 4 van het EU-Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die internationale bescherming hebben gekregen.

5.2. Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij internationale bescherming in Italië verkregen heeft. Er zijn geen indicaties dat de verzoekende partij thans in Italië niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. De verzoekende partij brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of opgeheven, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

5.3. In deze stand van zaken ligt enkel het volgende rapport voor “het OSAR-rapport, getiteld “Situation of asylum seekers and beneficiaries of protection with mental health problems in Italy”, daterend van februari 2022. Dit rapport werd bijgebracht door de verzoekende partij. Uit dit rapport blijkt onder meer dat er SAI-centra voor mensen met psychologische problemen zijn, maar deze centra hebben zeer weinig plaatsen, 2,4% van het hele systeem. De stad Rome heeft bijvoorbeeld maar 6 van deze gespecialiseerde plaatsen, de stad Milaan 8. Door de zeer beperkte beschikbaarheid van plaatsen voor mensen met psychische gezondheidsproblemen en de noodzaak van een adequate doorverwijzing om geplaatst te worden, hebben in de praktijk maar enkele personen toegang tot een dergelijke centrum. Ook wordt aangegeven dat indien een persoon met de internationale beschermingsstatus niet eerder in een SAI (ex SIPROIMI, ex SPRAR) heeft verbleven en erin slaagt te worden opgevangen in een SAI, is de aanwezigheid van een psycholoog voorzien, en anders moet het SAI-project over de middelen beschikken om psychologische bijstand te financieren. Volgens zeer recente informatie hebben echter niet alle SAI de nodige fondsen en middelen. Wat de regio Lombardije betreft, hebben slechts enkele uitvoerende organisaties stappen ondernomen om een psycholoog in dienst te nemen. Bovendien moeten de “operators” blijkbaar in meer dan één geval zelf zeer kwetsbare gevallen afwijzen omdat ze moeilijk te behandelen zijn, mede door een vaak beperkt personeel en de afwezigheid van gespecialiseerde professionals. Een bijkomend probleem is het feit dat bij de overgang van CAS naar SAI het psychologische probleem vaak niet wordt gemeld en dit vormt een aanzienlijk managementprobleem en maakt de toewijzing aan een geschikte plaats onmogelijk. Dit is des te verontrustender omdat Lombardije veruit de rijkste Italiaanse regio is, dus het lijkt redelijk om aan te nemen dat elders in het land de middelen nog schaarser zijn. Personen die bescherming genieten, kunnen zich ook, op eigen initiatief en als ze goed georiënteerd zijn, tot de SSN wenden. Om dit te kunnen doen, moeten ze echter in het bezit zijn van een fiscale code (*codice fiscale*) en een gezondheidskaart (*tessera sanitaria*).

5.4. De verzoekende partij benadrukte in het verzoekschrift haar psychische kwetsbaarheid. In het verzoekschrift haalde de verzoekende partij reeds aan welke medicatie zij in Italië had gekregen. De psychische zorgen die in Italië verleend worden werden eveneens besproken in het verzoekschrift op basis van het OSAR-rapport, getiteld “Situation of asylum seekers and beneficiaries of protection with mental health problems in Italy”, daterend van februari 2022. Aan het verzoekschrift werden geen attesten toegevoegd omtrent haar actuele medische toestand.

Bij aanvullende nota's wijst de verzoekende partij nog op haar psychologische problemen. Uit het attest opgesteld door een klinisch psychologe op 9 oktober 2023 blijkt dat de verzoekende partij onderworpen werd aan een psychologische test en hieruit blijkt dat de verzoekende partij aan alle criteria van een posttraumatische stresssyndroom voldoet. Uit het psychologisch attest blijkt dat de verzoekende partij sinds 6 september 2023 zeven consultaties bij een klinisch psychologe gehad heeft. Deze elementen lagen nog niet voor bij het nemen van de bestreden beslissing, noch bij het versturen van de beschikking.

De vraag die zich heden stelt is of de verzoekende partij bij terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest.

5.5. Wat dit betreft, wordt onderstreept dat “(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 88).

5.6. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat de verzoekende partij bij haar overtocht van Libië naar Italië haar boot is gezonken, en volgens een dokter in Italië heeft dit een trauma bij haar veroorzaakt (NPO, p.3). De verzoekende partij lijkt ook aan te geven dat zij reeds in Libië psychologische problemen had (NPO, p.3,15). Uit het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat de verzoekende partij in navolging hiervan gehospitaliseerd werd omwille van haar psychische gezondheidstoestand (NPO, p.4,10,11). Op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud van 20 februari 2023 verklaart de verzoekende partij zich beter te voelen (NPO, p.4) en geen medicatie meer te nemen (NPO, p.12). In de door de verzoekende partij bijgebrachte documenten zou blijken dat de dokters in Italië eveneens melding maken van de volgende diagnose: dissociatieve stoornis en posttraumatische stress (NPO, p.16). In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat: “de psychologische problemen die u had in Italië door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.”

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat: “U verklaarde dat u psychologische problemen had toen u in Italië verbleef en u in Italië daarvoor geen goede behandeling heeft verkregen (M. L, CGVS, 20.02.2023, p. 8). Er dient echter te worden opgemerkt dat u hoe dan ook niet aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om u de nodige ondersteuning te bieden of dat u geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beschikt. We moeten er u immers op wijzen dat u zelf verklaarde dat u vier keer, waaronder één keer voor vier maanden, bent opgenomen geweest in een ziekenhuis omwille van uw psychologische problemen (M. L, CGVS, 20.02.2023, p.11). U kreeg ook medicatie voor die psychologische problemen (M. L, CGVS, 20.02.2023, p.3). Uw bewering dat de artsen in het ziekenhuis niet veel geïnteresseerd waren in u (M. L, CGVS, 20.02.2023, p. 10) is dan ook louter een blote bewering waarvoor u niet het minste begin van bewijs kan voorleggen. Het CGVS wil er hier ook nog aan toevoegen dat u zelf, op eigen beweging, verschillende malen het ziekenhuis heeft verlaten waar u werd opgenomen en behandeld (M. L, CGVS, 20.02.2023, p.10). U nam ook uw medicijnen niet op tijd en niet elke dag zoals u werd voorgeschreven (M. L, CGVS, 20.02.2023, p. 12). Uw bewering dat de medicijnen die u verkreeg niet zouden werken is dan ook niet ernstig te noemen. U toont bijgevolg ook helemaal niet aan dat de autoriteiten tekort zijn geschoten op vlak van de medische ondersteuning. We wensen hier met het oogmerk van een terugkeer naar Italië nog aan toe te voegen dat u verklaarde u beter te voelen, geen medicatie meer te nemen en niet langer een dokter nodig te hebben gehad in België (M. L, CGVS, 20.02.2023, p. 3-4 en p. 12). Maar zelfs wanneer u vroeger of later nog psychologische problemen zou kennen is er geen reden om aan te nemen dat u de medische zorgen die u in het verleden in Italië werden toegekend niet opnieuw zou verkrijgen en dat u dus wel degelijk niet aan uw lot zou worden overgelaten.” Deze terechte bemerking neemt evenwel niet weg dat er in dit geval geen abstractie kan worden gemaakt van voorgaande nieuwe elementen. De Raad herinnert eraan dat hij ertoe is gehouden een volledige en *ex nunc*-beoordeling te maken van alle juridische en feitelijke gronden. Het Hof van Justitie heeft er in dit verband reeds op gewezen dat in de term „*ex nunc*” de verplichting van de rechter tot uiting komt om een beoordeling te maken die in voorkomend geval rekening houdt met nieuwe gegevens die aan het licht zijn gekomen nadat de aangevochten beslissing was vastgesteld. Voorts bevestigt het bijvoeglijk naamwoord „volledig” dat de rechter zowel de gegevens moet onderzoeken waarmee de beslissingsautoriteit rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als die welke zich hebben aangediend nadat deze autoriteit de beslissing had vastgesteld ((HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova*, en *Ahmedbekov*, punt 96).

Waar de verzoekende partij heden opnieuw lijdt aan een psychische problematiek die zij met een attest van een klinische psychologe staaft, moet nader worden onderzocht of er *in casu* sprake is van een “bijzondere kwetsbaarheid”.

5.7. In deze optiek wordt er aan herinnerd dat volgens paragraaf 90 van het voormelde arrest *Ibrahim e.a.* sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die *“negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*. In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de *“bijzondere kwetsbaarheid”*.

De gezondheidstoestand van de verzoekende partij kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek of zij ongeacht haar wil en haar persoonlijke keuzes, na terugkeer naar Italië, in staat zal zijn om te voorzien in haar meest elementaire behoeften alsook een beroep zal kunnen doen op noodzakelijke medische behandeling en medicatie om te vermijden dat zij een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die negatieve gevolgen voor haar mentale gezondheid zou hebben of die haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Het arrest Addis stipuleert in deze immers:

“52 (...)

Voorts kan niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 95).

53 *Hieruit volgt dat een dergelijk risico moet worden beoordeeld nadat de verzoeker in de gelegenheid is gesteld om alle, met name persoonlijke, elementen te presenteren die kunnen bevestigen dat dat risico bestaat.*

54 *Het persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid van het verzoek als bedoeld in artikel 14, lid 1, en artikel 34, lid 1, van de procedurerichtlijn is aldus van fundamenteel belang om te verzekeren dat artikel 33, lid 2, onder a), van deze richtlijn feitelijk volledig in overeenstemming met artikel 4 van het Handvest wordt toegepast. Aan de hand van dit onderhoud kan de beslissingsautoriteit namelijk de specifieke situatie van de verzoeker en diens mate van kwetsbaarheid beoordelen en zich ervan vergewissen dat de verzoeker is verzocht alle elementen te verstrekken waarmee kan worden aangetoond dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend wordt blootgesteld aan een risico op behandelingen die strijdig zijn met dit artikel 4.” (eigen onderlijnen)*

5.8. Gelet op het gebrek aan actuele landeninformatie over de situatie van statushouders in Italië; samen genomen met het psychologisch attest waar een psychische problematiek uit blijkt, dringt zich een nader onderzoek op naar de door de verzoekende partij aangevoerde elementen in het licht van een mogelijke bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar vluchtelingenstatus toegekend in Italië. Daarbij moet *in casu* worden nagegaan of de verzoekende partij in staat zal zijn om in/bij terugkeer naar Italië te voorzien in haar meest elementaire behoeften alsook een beroep zal kunnen doen op noodzakelijke psychologische behandeling en indien nodig op medicatie om alzo te vermijden dat zij een reëel risico loopt te onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, met name om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die negatieve gevolgen zou hebben voor haar mentale gezondheid of die haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Tevens moet worden nagegaan of een terugkeer van de verzoekende partij naar Italië, gelet op geattesteerde mentale gezondheidstoestand, op zich niet reeds een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden (zie naar analogie HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16).

5.9. Gelet op wat voorafgaat, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking van 19 september 2023. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

5.10. Op 5 februari 2024 brengt de verzoekende partij een schrijven van haar sociaal assistent bij inzake haar gezondheidstoestand en de vraag om de debatten te heropenen daar zij te laat op de zitting kwam waardoor ze danig uit haar evenwicht was toen haar zaak gepleit werd en gelet op het gegeven dat ze heden gehospitaliseerd is. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij ter terechtzitting bijgestaan was door haar advocaat en het woord heeft kunnen nemen wordt niet ingegaan op de vraag om de debatten te heropenen. De e-mails van het Rode Kruis van 15 januari 2024 en 5 februari 2024 worden uit de debatten geweerd daar ze na het sluiten van de debatten werd neergelegd en de stukken gelet op hetgeen voorafgaat geen aanleiding geven tot een heropening van de debatten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 maart 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
M. DENYS,	griffier
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS